

El Diacrític | | Actualitzat el 11/06/2018 a les 12:17

Ells jugaven al pòquer... i nosaltres, de moment, perdem la partida

«Per als que manaven i manen, tot això del Procés era un joc, una presa de pèl per entretenir els qui volíem i volem la independència i el canvi social alhora mentre ells esperaven que l'Estat s'avingués a pactar les merdes de sempre» | «L'actual govern autonòmic de Catalunya no té l'al·lè al clatell constant que des del carrer li hauria de recordar que va ser triat per implementar la república»

Manifestació de suport a Esplugues al jove Adrià Carrasco, que ha hagut de marxar a l'exili davant el risc d'empressonament pel seu activisme al CDR | Victor Serri

Sentir la Clara Ponsatí dient que «El que va passar jo crec que tots ho sabem: estàvem jugant al pòquer i jugàvem de farol.» i una colleta de gent a qui els fa gràcia, rient i aplaudint-la per dir-ho d'una forma tan clara, per a alguna gent pot ser una de les maneres de caure del ruc del «Procés» i admetre que, un cop més, gent com Guillem Martínez però sobretot ell, tenien i tenen raó. Tot era una estafa i tot avui ho continua essent... tot menys la gent que des de baix empentava i empeny, tot menys el fet que l'Estat i els que des d'aquí deien que ens representaven van tenir por i per això ara som on som.

Per als que manaven i manen, tot això del Procés era un joc, una presa de pèl per entretenir els qui volíem i volem la independència i el canvi social alhora mentre ells esperaven que l'Estat s'avingués a pactar les merdes de sempre: un millor finançament, un nou-vell repartiment de beneficis entre els de sempre... i féssim cap a casa uns quants decennis més sense queixar-nos massa. I, sobretot, que tot acabés amb la gent fora del carrer, que és un lloc hostil per als amos i l'únic espai on els de baix hem aconseguit en algun moment destarotar els seus plans i les

seves formes de dominació.

El seu pla d'allargar la cosa i acabar pactant no els va sortir bé en un primer moment perquè els de baix vam decidir plantar cara i no retrocedir quan els de la porra ens van pegar tant com van voler per fer-nos por. Perquè el pla del Govern de Puigdemont i de la colla dels de Junts pel Sí no era la independència, cal que ho tinguem clar, i potser cal que un dia o altre els demanem responsabilitats. Unes responsabilitats que no s'han de barrejar amb el suport total que han de tenir totes les persones empresonades, perseguides i exiliades, independentment que alguns ens hagin enredat de bo de bo.

Si la construcció d'un nou marc republicà a Catalunya hagués estat el seu objectiu real és clar que durant els mesos que van governar haguessin intentat crear unes mínimes o unes màximes estructures socials per construir allò que calia un cop fet el teatret de proclamar la independència des de dalt d'un balcó ben alt. Des de l'administració, és clar que s'hagués preparat el futur que ja era aquí i tots -o alguns- dels canvis necessaris haguessin estat a punt, però no era aquest el cas i res no estava previst (amb l'excepció d'una regulació massiva de persones immigrades organitzada per la consellera de Treball, Afers Socials i Famílies Dolors Bassa, que segons sembla era l'única que havia concretat la seva feina). És clar que si a algú dels que manaven els hagués importat una mica tot això de la independència haguessin fet alguna cosa més al respecte i no només repartir somriures els dies previs i repetir el fatídic «no hi ha res preparat» l'endemà d'haver guanyat el referèndum de l'1 d'octubre.

Ara que han passat dies, setmanes i mesos ja ho podem dir: els que manaven a Catalunya fins a l'1 d'octubre ens van prendre el pèl a totes i tots. No als de la CUP, que també, sinó a totes i tots els qui vam decidir posar el cos l'1 i el 3 d'octubre i el 8 de novembre. Molt possiblement aquest presa de pèl general no obeïa a una «mala intenció» absoluta, sinó més aviat a una incapacitat total de pensar que era possible canviar les coses més enllà d'on l'Estat ens deixés. I l'Estat no ens va deixar moure cap fitxa cap endavant, sinó tot el contrari. L'aplicació del 155 i l'esbandida repressiva desfermada van acabar deixant clar que no es pensava moure de lloc si no era per tirar enrere pel que fa a llibertats i drets col·lectius.

Només el poble va saber estar a l'alçada del moment i on calia, prendre el camí necessari amb dues vagues generals (la primera, la més gran viscuda mai en les nostres vides) i deixar clar als manaires que no s'admetien excuses de prudència perquè s'havia acabat el temps dels venuts. Finalment això no va ser així i l'Estat va intervenir, aquest cop sí, construint la possibilitat que el parlamentarisme, convenientment dominat, esdevingués l'única continuació possible i desitjable. Es va estendre la repressió contra els CDR i es va produir una acotada de cap general en el sobiranisme d'ordre davant cada una de les imposicions de l'Estat, que manava alhora que amenaçava mentre es mantenia implacable en l'àmbit judicial, policial i polític.

Passat més de mig any del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre, el panorama es presenta desolador si l'analitzem només mirant la tele. Les eleccions autonòmiques imposades per l'Estat van ser acceptades per tothom com un mal menor, inclosa la CUP. L'independentisme les va guanyar posant la tornada del Govern legítim com a primer objectiu, objectiu que va caure quan l'Estat es va negar a admetre i donar com a bons uns resultats electorals que han fet cap a la paperera per mostrar que les possibilitats de creure totes les ordres de l'amo sense distinció és una de les malalties pròpies i bàsiques de tothom qui transita pel Parlament catalunyès.

«Una partida de pòquer» i «anàvem de farol». Sempre igual. Qui ha manat en aquest país des de la restauració borbònica sempre ha menystingut el carrer i tot el que s'hi deia, s'hi feia i s'hi defensava per guanyar-ho. I és per això que qui encara tingui el valor de creure que el Govern actual ens portarà a cap altre lloc que a on estem ara fa patir una mica, no fos cas que s'acabés decebent... L'actual govern autonòmic de Catalunya no té l'al·lè al clatell constant que des del carrer li hauria de recordar que va ser triat per implementar la república, la qual cosa vol dir proclamar la independència, que es resumeix en assumir totes les sobiranes. I si no té la bafarada del carrer al clatell, res del que deia que faria farà. Ja veiem què diuen i què fan els del PDCat i ERC al

Parlament i arreu i és clar que no cal anar a cap classe d'anàlisi del discurs per veure que Xirinachs tornarà a tenir raó. La CUP, mentrestant, adverteix, demana, exigeix, diu i poca cosa més. En una Catalunya autonòmica l'actual Govern no la necessita per governar la Generalitat, ja té altres aliats que quan els ajudin seran presentats com l'«ampliació necessària de la base»... de la pizza.

Amb el PSOE al Gobierno d'Espanya i amb un recautxutament del règim del 78, substituint els corruptes del PP pels (futurs o actuals) corruptes del PSOE (potser amb no tanta mala hòstia però sí amb els mateixos plantejaments i objectius estratègics), tenim dominació per anys. Si ara els de Sánchez deixessin anar els presos, injustament tancats, i facilitessin la tornada dels exiliats, tingueu clar que l'operació Lampedusa 1-O tancaria el curs amb un excel·lent com a nota global i la policia i els diversos mitjans de falsificació de la realitat ja s'encarregarien d'acabar amb els dissidents que des del carrer encara els recordem que havien vingut a implementar la república i no a reeditar l'autonomia de sempre.

I si tot va seguint aquest camí tan poc costerut i planejant no patiu que en no res això també ho tindrem. Que sigui a fi de bé i que cadascú agunti el seu ciri, que la professó és llarga i la *gonia*, més. I, sobretot, que descansi en pau, el procés en aquesta fase de confiança fins i tot cega en el poderet.

Obrim ja una nova etapa en què, com sempre, tot continuarà estant a les nostres mans i només de nosaltres dependrà. Això sí, si volem avançar de veritat caldrà deixar de delegar en altres les pròpies responsabilitats i passar a no creure'ns res de qui mana aquí o allà. Res que no haguem fet, algunes, des de fa anys i panys. Perquè tot continua depenent només de nosaltres i de no deixar de ser, precisament, nosaltres.